

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 036512 13 Rev
Banjaluka: 20.8.2015. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Biljane Tomić, kao predsjednika vijeća, Senada Tice i Tanje Bundalo, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.V. iz B., ..., kog zastupa punomoćnik R.Ć., advokat iz B., ..., protiv tužene RS, Ministarstvo ..., koju zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske, sjedište Banjaluka, ..., radi zaštite prava iz radnog odnosa, vrijednost predmeta spora 25.016,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 036512 12 Gž od 20.8.2012. godine, na sjednici održanoj 20.8.2015. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 036512 08 P od 29.6.2011. godine, djelimično je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja i kao nezakonito poništeno rješenje Ministarstva ... broj: 6-01-1964/04 od 10.4.2004. godine i Odluka Odbora državne uprave za žalbe broj: 127-205/04 od 15.06.2004. godine.

Obavezana je tužena da na ime naknade štete po osnovu razlike u plati između radnog mjesta „pomoćnik ministra“ i radnog mjesta „viši stručni saradnik za filmsku, pozorišnu i likovnu djelatnost, umjetničko stvaralaštvo i amaterizam“, za period od 10.4.2004. godine do 30.9.2005. godine, na ime glavnog duga isplati tužitelju iznos od 5.441,00 KM i obračunatu zakonsku zateznu kamatu za period od 10.4.2004.godine do 30.09.2005.godine, u iznosu od 5.441,00 KM.

Odbačena je tužba tužitelja u dijelu kojim traži uplati razlike doprinosa za Fond PIO i Fond ... između radnog mjesta „pomoćnika ministra za kulturu“ i radnog mjesta „viši stručni saradnik za filmsku, pozorišnu i likovnu djelatnost, umjetničko stvaralaštvo i amaterizam“, za period od 10.4.2004. godine pa do presuđenja, i u dijelu kojim traži isplatu naknade za smještaj u iznosu od 7.067,00 KM i obračunate zakonske zatezne kamate u iznosu od 7.067,00 KM za period od 10.4.2004. godine do 1.10.2005. godine, kao neblagovremena.

Obavezana je tužena da tužitelju isplati troškove postupka u iznosu od 2.310,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od presuđenja do isplate, sve u roku od 15 dana od dana donošenja presude, dok je u preostalom dijelu taj zahtjev odbijen.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 036512 12 Gž od 20.8.2012. godine, žalba tužene je usvojena i prvostepena presuda preinačena u dosuđujućem dijelu odluke o tužbenom zahtjevu i odluke o troškovima postupka, tako što je zahtjev tužitelja u cijelosti odbijen.

Tužitelj je obavezan da tuženoj na ime naknade troškova postupka isplati iznos od 450,00 KM.

Tužitelj revizijom pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana odluka preinači i tužbeni zahtjev usvoji ili da se ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Tužena u odgovoru predlaže da se revizija odbije.

Revizija nije osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da se, kao nezakonita, ponište rješenje Ministarstva ... broj: 6-01-1964/04 od 10.4.2004. godine i Odluka Odbora državne uprave za žalbe broj: 127-205/04 od 15.06.2004. godine, da se tužena obaveže da mu, na ime naknade štete po osnovu razlike u plati između radnog mjesta „pomoćnik ministra“ i radnog mjesta „viši stručni saradnik za filmsku, pozorišnu i likovnu djelatnost, umjetničko stvaralaštvo i amaterizam“, za period od 10.4.2004.godine do 30.9.2005. godine, na ime glavnog duga isplati iznos od 5.441,00 KM i na ime obračunate zakonske zatezne kamate za isti period iznos od 5.441,00 KM, uplati razlike doprinosa za Fond PIO i Fond ... za period od 10.4.2004. godine do presuđenja, isplati naknadu za smještaj u iznosu od 7.067,00 KM i obračunate zakonske zatezne kamate u iznosu od 7.067,00 KM, za period od 10.4.2004. godine do 1.10.2005. godine.

U bitnome se činjenično utvrđenje prvostepenog suda sastoji u sljedećem: da je tužitelj rješenjem Vlade Republike Srpske broj: 02/1-020-515/01 od 29.3.2001. godine, imenovan za „pomoćnika ministra za kulturu“, a da je rješenjem Ministarstva ... RS broj: 6-01-244/03 od 30.1.2003. godine, tužitelju utvrđen status neraspoređenog radnika počev od 17.1.2003. godine do donošenja novog akta o rasporedu (tačka 1. dispozitiva), s tim da je u tački 2. dispozitiva rješenja određeno da „nastavlja obavljati poslove dosadašnjeg radnog mjesta i ostvaruje sva prava i dužnosti po osnovu radnog mjesta“; da je rješenjem Ministarstva ... RS broj: 6-01-1964/04 od 10.4.2004. godine, tužitelj raspoređen na poslove i zadatke „viši stručni saradnik za filmsku, pozorišnu i likovnu djelatnost, umjetničko stvaralaštvo i amaterizam“ sa 10.4.2004. godinom; da je žalba tužitelja izjavljena protiv ovog rješenja odbijena Odlukom Odbora državne uprave za žalbe broj: 127-205/04 od 15.06.2004. godine i da je tužitelju radni odnos prestao 30.9.2005. godine na osnovu postignutog sporazuma.

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, koje ne može biti predmet pobijanja i ocjenjivanja u ovom revizijskom postupku s obzirom na izričitu zabranu sadržanu u odredbi člana 240. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61 /13-u daljem tekstu: ZPP), primjenom odredbe člana 64. Zakona o ministarstvima („Službeni glasnik RS“ broj: 70/02-u daljem tekstu: ZOM), u vezi sa odredbama člana 48., 57. i 88. Zakona o administrativnoj službi u upravi Republike Srpske („Službeni glasnik“ broj: 16/02, 62/02, 38/03 i 42/04 –u daljem tekstu: ZASURS) i Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta u Ministarstvu ... broj: 6-01-3158/03 od 22.8.2003. godine (u daljem tekstu: Pravilnik o sistematizaciji), prvostepeni sud je odlučio kao u izreci.

Usvajajući tužbeni zahtjev u dijelu kojim se traži poništenje osporenih rješenja, prvostepeni sud zaključuje da je u skladu sa odredbom člana 48. stav 4. ZASURS Vlada RS ovlaštena da razrješava rukovodećeg državnog službenika, u koju grupu spada i pomoćnik ministra, a da takvo rješenje od strane Vlade nije doneseno. Polazeći od takvog utvrđenja, po shvatanju suda, samo u slučaju da je Vlada RS donijela rješenje o razrješenju tužitelja sa mjesta pomoćnika ministra, stvorio bi se uslov da nadležni ministar, u skladu sa odredbom člana 57. stav 2. ZASURS, donese osporeno rješenje od 10.4.2004. godine, kojim je tužitelja rasporedio na poslove i zadatke „viši stručni saradnik za filmsku, pozorišnu i likovnu djelatnost, umjetničko stvaralaštvo i amaterizam“, počev od 10.4.2004. godine.

Iz navedenih razloga, prvostepeni sud cijeni da je osnovan zahtjev tužitelja za naknadu štete po osnovu razlike u plati između radnog mjesta „pomoćnik ministra“ i radnog mjesta „viši stručni saradnik za filmsku, pozorišnu i likovnu djelatnost, umjetničko stvaralaštvo i amaterizam“, za period od 10.4.2004.godine do 30.9.2005. godine, kada mu je radni odnos prestao. Ta naknada za navedeni period iznosi 5.441,00 KM, koliko iznosi i dospjela obračunata zakonska zatezna kamata.

Odlučujući o žalbi tužene, drugostepeni sud smatra da je prvostepeni sud izgubio iz vida činjenicu da tužitelj nije pobijao rješenje Ministarstva ... RS broj: 6-01-244/03 od 30.1.2003. godine, kojim mu je utvrđen status neraspoređenog radnika počev od 17.1.2003. godine do novog rasporeda. Stoga cijeni da tužitelj rješenjem Ministarstva ... RS broj: 6-01-1964/04 od 10.4.2004. godine, nije razrješen dužnosti punomoćnika ministra, već je iz statusa neraspoređenog radnika, u kom se nalazio od 17.1.2003. godine, raspoređen na radno mjesto „viši stručni saradnik za filmsku, pozorišnu i likovnu djelatnost, umjetničko stvaralaštvo i amaterizam“, a za donošenje kog rješenja jeste bio nadležan Ministar ... RS.

Drugostepena odluka je pravilna.

Vlada RS je rješenjem broj: 02/1-020-515/01 od 29.3.2001. godine imenovala tužitelja na mjesto „punomoćnika ministra za kulturu“. U vrijeme donošenja rješenja o imenovanju tužitelja za pomoćnika ministra, u primjeni je bio Zakon o državnoj upravi („Službeni glasnik RS“ broj: 11/94), koji je odredbom člana 48. stav 2. propisao da, na prijedlog ministra, Vlada RS postavlja i razrješava pomoćnike ministra na četiri godine.

U vrijeme donošenja osporenog rješenja od 10.4.2004. godine, u primjeni je bio ZASURS koji je odredbama člana 48. stav 1. propisivao da Vlada RS, na osnovu javnog konkursa, vrši imenovanje rukovodećih državnih službenika, u koje spada i pomoćnik ministra, a tumačenjem stava 4. istog člana proizilazi da je Vlada ovlašćena za njegovo razrješenje.

Nije sporno da Vlada RS nije donijela posebno rješenje o razrješenju tužitelj sa mjesta „pomoćnika ministra“.

Pomoćnik ministra ima svojstvo državnog službenika (član 4. i član 32. stav 1. tačka 1. ZASURS) i člana 4. stav 1. tačka 1. Uredbe o kategorijama državnih službenika ("Službeni glasnik RS", broj 29/03 - u daljem tekstu: Uredba).

Odredbom člana 57. stav 1. ZASURS je propisano: „ U slučaju spajanja dva ili više organa državne uprave u jedan organ, svi državni službenici iz ovih organa imaju status neraspoređenog državnog službenika“, a stavom 2. „U skladu sa potrebama organa državne uprave, na prijedlog Agencije, nadležni organ, odnosno starješina organa državne uprave, donosi rješenje o raspoređivanju neraspoređenog državnog službenika“.

Nesporno je da je došlo do transformacije Ministarstva ..., tako što je resor ... pripojen resoru ... i formirano je novo Ministarstvo ...

Tužitelj je nakon donošenja rješenja Ministarstva ... RS broj: 6-01-244/03 od 30.1.2003. godine (koje rješenje nije pobijao pa je postalo pravosnažno i konačno), stekao status neraspoređenog radnika, ali je saglasno stavu 2. dispozitiva tog rješenja, nastavio da obavlja poslove „pomoćnika ministra“ sve do donošenja novog akta o raspoređivanju, tj. rješenja od 10.4.2004. godine. Za svo to vrijeme (od 30.1.2003. godine do 10.4.2004. godine), tužitelju je obračunavata i isplaćivana plata radnog mjesta pomoćnika ministra zajedno sa drugim beneficijama, što i ne čini spornim obzirom da za taj period tužbom ne zahtijeva isplatu razlike plate.

Prema tome, tužitelj je nakon donošenja rješenja od 30.1.2003. godine imao saznanje da više nema radni status „pomoćnika ministra“, bez obzira što je u određenom daljem periodu faktički obavljao te poslove, što je uslovljeno činjenicom da nije bio donesen Pravilnik o sistematizaciji, a isti je stupio na snagu sa 30.8.2003. godine.

Nakon donošenja rješenja od 10.4.2004. godine pa sve do sporazumnog raskida radnog odnosa 30.9.2005. godine, tužitelj više nije obavljao poslove „pomoćnika ministra“, nego poslove radnog mjesta „višeg stručnog saradnika za filmsku, pozorišnu i likovnu djelatnost, umjetničko stvaralaštvo i amaterizam“, za koje mu je obračunata i isplaćena plata u skladu sa pozitivnim propisima. Ove činjenice tužitelj tokom postupka nije osporavao.

Stoga tužitelj, koji faktički ne obavlja poslove pomoćnika ministra u spornom periodu od 10.4.2004. godine do 30.9.2005. godine, ne može zahtijevati da mu bude isplaćena naknada na ime razlike plate između radnog mjesta „pomoćnika ministra“ i radnog mjesta „viši stručni saradnik za filmsku, pozorišnu i likovnu djelatnost, umjetničko stvaralaštvo i amaterizam“.

Ovo, bez obzira na činjenicu što Vlada RS nije donijela posebno rješenje kojim se razrješava sa imenovanog mjesta „pomoćnika ministra“, jer je prihvatanjem statusa neraspoređenog radnika usljed spajanja dva ministarstva, znao da poslove „pomoćnika ministra“ obavlja samo do donošenja rješenja o novom raspoređivanju.

Temeljem odredbe člana 248. u vezi sa članom 456. a) ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća:
Biljana Tomić

Za tačnost otppravka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić